

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. II. 37. 630/2014/6. szám

A Kúria a Dr. Petruska Emil ügyvéd (**cím**) által képviselt **Felperes** (**cím**) felperesnek a Dr. ... jogügyi előadó által képviselt Magyar Bányászati és Földtani Hivatal (1145 Budapest, Columbus utca 17-23.) alperes ellen bányászati ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, a Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. március 12. napján kelt 1.K.27.206/2013/12. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 13. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon tartott tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.K.27.206/2013/12. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A Miskolci Bányakapitányság, mint elsőfokú hatóság 2011. június 3. napján kelt 1896-2/2011. számú határozatával az „**E.**” elnevezésű területre bányászati kutatási jogot adott az **M.** Kft. részére. A határozatra feljegyezték, hogy jogerőre emelkedésének napja 2011. július 5., míg a tértivevényen kézzel írva rögzítették, hogy az átvétel napja 2011. június 9., illetve 10. napja.

Az ügyben 2012. január 9-i érkeztetéssel a ... Bányakapitányságon, mint elsőfokú hatóságnál kérelem került előterjesztésre, a fejlécben az **M.** Kft. neve szerepelt, de kérelmezőként az **O.** Kft. került feltüntetésre, amely az „**E.**” területre a Kutatási Műszaki Üzemi Terv (a továbbiakban: KMÜT) engedélyezését kérte.

Az elsőfokú hatóság 2013. július 29. napján kelt BBK/2248-3/2013. számú határozatával a KMÜT-t jóváhagyta.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 2013. szeptember 23. napján kelt MBFH/1283-2/2013. számú határozatával az elsőfokú döntést helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének helyt adott, az alperesi határozatot az elsőfokú határozatra kiterjedően hatályon kívül

helyzete, és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezte. Ítéletének indokolása szerint a perbeli ügy előzményét képező, a kutatási jogot adományozó határozat közlésének időpontja nem állapítható meg egyértelműen, így nem állapítható meg a határozat jogerőre emelkedésnek, azaz végrehajthatóságának napja sem. Az elsőfokú bíróság utalt a bányászatról szóló 1993. évi XLVIII. törvény (a továbbiakban: Bt.) 22.§ (8) bekezdésében foglaltakra, miszerint az adományozott kutatási jog megszűnik, ha a jogosult a kutatási jogot adó koncessziós szerződés aláírásától, illetve a határozat végrehajthatóságától számított hat hónapon belül nem kérelmezi a KMÜT jóváhagyását, illetőleg azt a hatóság jogerős határozatban elutasította. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a KMÜT megadásnak feltétele a szabályszerűen benyújtott kérelem, figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 29.§ (1) bekezdésre is. Tekintettel arra, hogy jelen esetben a kérelem benyújtásának határideje volt és a határidő megtartottsága kétséges, a Ket. 30.§ d) pontjában foglaltak miatt a hatóságnak ezt a kérdést tisztáznia kellett volna.

Az elsőfokú bíróság rámutatott arra is, hogy a kérelem előterjesztésének szabályszerűsége mellett kétséges, vajon az arra jogosult terjesztette-e elő a kérelmet. Kifejtette, hogy a kérelem e vonatkozásban tartalmaz ellentmondásokat, mivel szerepel benne az **O. Kft.**, de utal az **M. Kft.**-re is, utóbbi azonban úgymond nem létező cég, mivel a cégnyilvántartásba az **M.2. Kft.** van bejegyezve, ügyvezetőként pedig **H.B.**, de a Kft. nem használhatja a **M. Kft.** rövidített nevét. A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság e két kérdés vonatkozásában előírta a tényállás tisztázását. A megismételt eljárásra előírta, hogy a hatóság felhívására a kérelmezőnek hiánypótlási eljárásban igazolnia kell az adományozó határozat átvételének időpontját, ezzel jogerőre emelkedésnek időpontját, továbbá a kérelem előterjesztésének, postára adásának időpontját. Ezt követően a hatóságnak érdemben kell elemeznie, hogy a kérelem mely gazdasági társaság által, milyen módon, illetőleg az arra jogosult részéről került-e előterjesztésre, továbbá kit kell a képviselőre jogosult személynek tekinteni.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni hatályon kívül helyezését, a hatóságok új eljárásra kötelezésének törlését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete azért jogsértő, mert az általa tett helytálló megállapítások ellenére nem vette figyelembe a Ket. 30.§ f) pontját, amely kimondja, hogy a kérelmet érdemi vizsgálat nélkül kell elutasítani, ha a kérelem nyilvánvalóan nem az előterjesztésre jogosulttól származik. Az iratanyagból egyértelműen kiderült, hogy a kérelmező nem lehet az **M. Kft.** mert az „nem létező” cég, és nem lehet az **O. Kft.** sem, mert az adományozó határozat meg sem említi. A felperes szerint valójában nem létezik a kérelem előterjesztésére jogosult, mert az

adományozó határozat nem létező cég, az **M.** Kft. javára szól. A felperes hangsúlyozta, hogy ehhez képest sürgősségtelen volt a hatóságot a határidő megtartottságának vizsgálatára kötelezni, mert lényegtelen, hogy a jogosulatlan előterjesztőtől származó kérelem határidőben érkezett, vagy sem.

Az alperes a felülvizsgálati kérelemre tett nyilatkozatában lényegében az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását, a felülvizsgálati kérelem elutasítását kérte. Álláspontja szerint a kutatási jogadomány kérelmet benyújtó **M.2.** Kft., amelyet **H.B.** képviselt, a kedvezményezettje az adománynak, függetlenül attól, hogy a **M.** Kft. rövidített nevet nem használhatta, és a kérelmező ennek folytán a határozatban is hibásan került megjelölésre. Utóbbi hibájára a felperes nem is hivatkozhat, mivel az adományozó határozat nem a per tárgya. Az alperes megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróság rendelkezése megfelel a felperes kereseti kérelmének, amely új eljárásra kötelezésre irányult. Az alperes hangsúlyozta, hogy a közigazgatási eljárásban nem merült fel semmisségi ok, az erre vonatkozó felperesi felvetés téves.

A felperes észrevételében kifejtette, hogy a hatóságnak a Ket. 1.§ (1) bekezdés szellemében kellett volna eljárnia és betartatni a jogszabályokat. A felperes számos olyan jogszabályi előírásra hivatkozott, amelynek célja az ügyfél beazonosíthatósága, úgymint a 2006. évi V. tv. 63.§ (2) bekezdése, a Ket. 35.§ (2) bekezdése, 37.§ (2) bekezdése.

A felperes előadta, hogy sem a hatóság, sem a kérelmező nem tudta megcáfolni, hogy az adományozó határozat 2011. július 5. napján lett jogerős, ezért nyilvánvaló, hogy a kérelem elkésztett. A felperes ismételten hivatkozott arra, hogy az adományozó határozatnak ténylegesen nincs jogosultja. Álláspontja szerint megállapítható, hogy a KMÜT jóváhagyása iránti kérelmet valójában a létező, de nem jogosult **O.** Kft. nyújtotta be, amely viszont nem címzettje az adománynak. Összességében akkor járt volna el jogszerűen a hatóság, ha megállapítja, hogy a Bt. 22.§ (8) bekezdésében megszabott hat hónapos határidő eredménytelenül eltelt, így a kutatási jogadomány megszűnt.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 272.§ (2) bekezdése és a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság egyetért.

A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá.

A Kúria mindenekelőtt rögzíti, hogy a felperes kereseti kérelme az alperesi határozat hatályon kívül helyezésre irányult, ettől az elsőfokú bíróság – figyelemmel a kereseti kérelemhez kötöttségre [Pp. 215.§ (1) bekezdése] – csak kivételesen térhetett volna el. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróságnak döntésénél figyelemmel kellett lennie a Ket. 29.§ (1) bekezdésére, miszerint ez az eljárás kérelemre indult, továbbá a hatóságot köti a „hallgatás tilalma” is (Ket. 20.§-a), amely azzal a következménnyel jár, hogy a hatóságnak a KMÜT jóváhagyására irányuló kérelmet el kell bírálnia, az ügyet határozattal vagy végzéssel [Ket. 71.§ (1) bekezdése] be kell fejeznie. Utóbbira ugyanis a bíróság megváltoztató jogkör hiányában [Pp. 339.§ (1)-(2) bekezdései] nem jogosult. Amennyiben az elsőfokú bíróság csak hatályon kívül helyezi a hatóságok határozatait, súlyosan vétett volna a fentiekben részletezett jogszabályok előírásai ellen.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelező döntése azért is helyes, mert a hatóságok nem tisztáztak két fontos körülményt, így csak eljárásuk jogellenes voltát lehetett megállapítani. A tényállás tisztázatlansága (Ket. 50.§-a) miatt azonban éppen az érdemi kérdés nem volt jogszerűen megállapítható, azaz az, hogy a KMÜT jóváhagyható, vagy sem. Az elsőfokú bíróság – miután e kérdések meghaladták a per kereteit – nem állapíthatta meg sem azt, hogy a kérelem elkésett, sem azt, hogy nem a jogosulttól származik, mivel ezt a hatóságok kellő alapossággal nem vizsgálták. Éppen erre nézve kell mindenekelőtt az elsőfokú hatóságnak új eljárást lefolytatnia és annak eredményeként megalapozott döntést hoznia, amely lehet jóváhagyó, de elutasító is, határozat, vagy akár végzés is. A Kúria hangsúlyozza, hogy az elsőfokú bíróság döntésével és az új eljárásra adott részletes és alapos iránymutatásával teljesen egyetért.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperest a felülvizsgálati eljárásban nem jogi képviselő képviselte [Pp. 75.§ (2) bekezdése], így részéről felszámítható perköltség pernyertessége ellenére nem keletkezett, így erről rendelkezni nem kellett.

A pervesztes felperes Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2014. december 10.

*Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k. előadó
bíró, Dr. Buzinkay Zoltán s.k. bíró*